

Справа № 991/10013/25
Провадження № 2-а/991/12/25

ВИЩИЙ АНТИКОРУПЦІЙНИЙ СУД

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

24 жовтня 2025 року

м. Київ

Вищий антикорупційний суд колегією суддів у складі:
головуючого судді Олійник О.В.,
суддів Сікори К.О., Литвинко Т.В.,
з участю:
секретаря судового засідання Вінцковської О.І.,
представників позивача Серовської Я.М., Гайдара М.А.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі судових засідань адміністративну справу за позовом Міністерства юстиції України до Захарченка Віталія Юрійовича, треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача: Захарченко Людмила Валентинівна, Нехаєва Вікторія Віталіївна, Товариство з обмеженою відповідальністю «САНН ДЕ ЛІОН», Нехаєв Ілля Сергійович, про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції»,

ВСТАНОВИВ:

Історія провадження

29.09.2025 Міністерство юстиції України (далі – Мін'юст) звернулось до Вищого антикорупційного суду із позовною заявою до Захарченка В.Ю., треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача: Захарченко Л.В., Нехаєва В.І., Товариство з обмеженою відповідальністю «САНН ДЕ ЛІОН» (далі – ТОВ «САНН ДЕ ЛІОН») про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про санкції» (далі – Закону).

Відповідно до протоколу автоматизованого розподілу судової справи між судьями від 29.09.2025, згідно з положеннями ч. 4 ст. 283-1 КАС України, для розгляду позовної заяви визначено колегію суддів Вищого антикорупційного суду у складі: головуєчого судді Олійник О.В., суддів – Сікори К.О., Литвинко Т.В. (т. 4 арк. 1-1а).

Одночасно із пред'явленням позову Мін'юст подав заяву про забезпечення позову, яку суд ухвалою від 02.10.2025 задовольнив та вжив заходів забезпечення, а саме:

1) заборонив органам державної реєстрації прав на нерухоме майно, державним реєстраторам прав на нерухоме майно, державним реєстраторам органів місцевого самоврядування, особам, які виконують функції державного реєстратора прав на нерухоме майно, вчиняти будь-які реєстраційні дії (реєстрацію прав власності, скасування реєстрації права власності та інших речових прав, у тому числі реєстрацію правочинів щодо відчуження, передачі у володіння та користування третім особам та інше) щодо об'єктів

нерухомості, які є предметом спору, а саме: , розташованої за адресою:
 , м. Київ; , розташованої за адресою:
 , м. Київ; 2/5 частки у праві спільної часткової
 власності на будівлю , розташовану за адресою:
 , м. Донецьк, Донецька обл.; підвальних приміщень
 у житловому будинку , розташованих за адресою: м. Донецьк,
 Донецька обл.; , розташованої за адресою: , м. Донецьк,
 Донецька обл.;

2) заборонив державним реєстраторам вчиняти реєстраційні дії, прямо передбачені Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» щодо частки у розмірі 100 % статутного капіталу ТОВ «САНН ДЕ ЛІОН», ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 39105212, у розмірі 10 000 грн (т. 4 арк. 239-242).

Суд ухвалою від 02.10.2025 прийняв позовну заяву до розгляду, відкрив провадження у справі та залучив до участі в ній як третю особу, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача Нехаєва І.С. (т. 4 арк. 243-245).

Зміст позовних вимог та їх обґрунтування

Мін'юст просить суд застосувати до Захарченка В.Ю. санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, та стягнути в дохід держави належні йому активи, а також активи, щодо яких він може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, а саме:

1) кошти в розмірі 139 137,94 грн, які знаходяться на банківському рахунку Захарченка Віталія Юрійовича (РНОКПП), відкритому в АТ «Ощадбанк» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 00032129), а саме IBAN:

2) кошти в розмірі 2 918,38 грн, які належать Захарченку Віталію Юрійовичу та знаходяться на внутрішньобанківському рахунку АТ «Ощадбанк» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ:), а саме IBAN: (UAH), відкритому , а також доходи за цим активом (нараховані проценти);

3) кошти в розмірі 13 494,68 грн, які знаходяться на банківському рахунку Захарченка Віталія Юрійовича (РНОКПП), відкритому в АТ «ПУМБ» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 14282829), а саме IBAN:

4) кошти в розмірі 1 300,00 грн, які знаходяться на банківському рахунку Захарченка Віталія Юрійовича (РНОКПП), відкритому в АТ «Укрексімбанк» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 00032112), а саме IBAN:

5) кошти в розмірі 766,16 грн, які знаходяться на банківському рахунку Захарченка Віталія Юрійовича (РНОКПП), відкритому в АТ «Укрексімбанк» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 00032112), а саме IBAN:

6) квартиру загальною площею кв.м, житловою площею кв.м, розташовану за адресою: , буд. , м. Київ, реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: , право власності на яку зареєстровано за Захарченком Віталієм Юрійовичем (РНОКПП);

7) квартиру № загальною площею кв.м, житловою площею кв.м, розташовану за адресою: вул. , м. Київ, реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: , право власності на яку зареєстровано за Захарченко Людмилою Валентинівною (РНОКПП);

8) частки у праві спільної часткової власності на будівлю лазне-прального комбінату загальною площею кв.м, розташовану за адресою:

, м. Донецьк, Донецька обл., реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: , право власності на яку зареєстровано за Захарченко Людмилою Валентинівною (РНОКПП);

9) підвальне приміщення загальною площею кв.м у житловому будинку літ. , розташоване за адресою: , м. Донецьк, Донецька обл., реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: , право власності на яке зареєстроване за Нехасвою Вікторією Віталіївною (РНОКПП);

10) підвальне приміщення загальною площею кв.м у житловому будинку літ. , розташоване за адресою: , м. Донецьк, Донецька обл., реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: , право власності на яке зареєстроване за Нехасвою Вікторією Віталіївною (РНОКПП);

11) квартиру № 3 загальною площею кв.м, житловою площею кв.м, розташовану за адресою: , м. Донецьк, Донецька обл., реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: , право власності на яку зареєстроване за Захарченко Вікторією Віталіївною (РНОКПП);

12) 100 % частки статутного капіталу Товариства з обмеженою відповідальністю «САНН ДЕ ЛІОН» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 39105212), що у грошовому еквіваленті становить 10 000 грн, власником якої є Захарченко Людмила Валентинівна.

В обґрунтування вимог позивач зазначив, що Захарченко В.Ю. є колишнім українським державним службовцем, політиком, державним діячем, головою Державної податкової служби України (із 25.12.2010 до 07.11.2011), міністром внутрішніх справ України (із 07.11.2011 до 21.02.2014) в першому та другому урядах Миколи Азарова. Указом Президента України від 04.02.2023 № 56/2023 постановлено вважати Захарченка В.Ю. таким, що втратив громадянство України. Наразі відповідач є громадянином росії.

20.02.2014 за безпосереднім наказом Захарченка В.Ю. співробітники Міністерства внутрішніх справ України розпочали застосовувати проти активістів Євромайдану вогнепальну зброю. Відставка відповідача із поста міністра внутрішніх справ і розслідування його діяльності були одними з головних вимог Євромайдану та опозиційних політичних партій.

У лютому 2014 року, усвідомивши перемогу Революції Гідності, Захарченко В.Ю. втік до рф, де почав сприяти збройній агресії росії проти України, окупації її території, шляхом поширення наративів держави-агресора на власних медіа-платформах у Telegram, YouTube, ВКонтакте, Facebook, на офіційній сторінці Благодійного фонду «Юго-Восток», засновником якого він є.

Із 26.02.2014 слідче управління Служби безпеки України розшукує Захарченка В.Ю. за підозрою у вчиненні злочинів, передбачених п. 1 ч. 2 ст. 115 КК України, а саме в масових вбивствах активістів у центрі м. Києва в лютому 2014 року.

Зі змісту рішення Дорогомилівського районного суду м. москви від 27.12.2016 у справі за заявою українського проросійського політика, колишнього народного депутата України, одного з організаторів антиукраїнського «Комітету спасіння України» Олійника В.М. про встановлення факту, що має юридичне значення (державного перевороту в Україні у лютому 2014 року), вбачається, що Захарченко В.Ю. був свідком у цій справі та повідомив спотворені у відповідності до російських наративів відомості про події Революції Гідності.

Наразі Захарченко В.Ю. здійснює господарську діяльність на території рф, зокрема останній зареєстрований як фізична особа-підприємець та володіє корпоративними правами юридичних осіб, зареєстрованих в рф (ООО «А-МЕД», БФ «ЮГО-ВОСТОК», ООО «ХОЗЯЙСТВО ПОКРОВСКОЕ», ООО «ИНСАЙД МЕДИА ХОЛДИНГ», ООО «ПРОДЮСЕРСКИЙ ЦЕНТР «ДУШЕВНАЯ ПЕСНЯ», ООО «ФИДЖИТАЛ ГРУП», ООО «ЦППИ», ООО «ТПИ КАПИТАЛ», АССОЦИАЦИЯ РАБОТНИКОВ МУЗЫКАЛЬНОЙ ИНДУСТРИИ, Организация АНО «НАШИ»). Крім того Захарченко В.Ю. зареєстрував

інформаційне агентство «Слово народа», яке позиціонує себе як мережеве медіа, що розповідає про технології та перемоги росії.

За інформацією Державного бюро розслідувань, одразу після російського повномасштабного вторгнення в Україну Захарченко В.Ю. телефонував посадовцям України із пропозицією підписати із рф договір про так звану «дружбу і захист», що означало добровільну здачу ворогу територій взамін на зайняття «високих посад».

15.07.2024 Державне бюро розслідувань повідомило Захарченку В.Ю. про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених: 1) ч. 3 ст. 436-2 КК України, а саме: виготовлення, поширення матеріалів, у яких міститься виправдовування, визнання правомірною, збройної агресії російської федерації проти України, розпочатої у 2014 році, виправдовування, визнання правомірної тимчасової окупації частини території України, а також глорифікація представників збройних формувань рф, з використанням засобів масової інформації; 2) ч. 1 та ч. 2 ст. 111 КК України, а саме: державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинене в умовах воєнного стану.

Позивач стверджує, що відповідач інформаційно сприяє збройній агресії російської федерації проти України шляхом:

- публічного виправдовування збройної агресії рф проти України; перекладання відповідальності за розв'язання війни на українську владу та західних партнерів, з метою формування в аудиторії стійкого переконання щодо правомірності збройної агресії рф, як відповіді на наміри України щодо вступу до НАТО, невиконання Мінських угод, створення «анти-Росії» в Україні;

- підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самотність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, у основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з «нацизмом» та «неонацизмом»;

- глорифікації осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих державою-агресором, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

З огляду на: 1) продовження строку дії правового режиму воєнного стану на території України; 2) застосування до Захарченка В.Ю. санкції у виді блокування активів на підставі рішення Ради національної безпеки і оборони України (далі – РНБО) від 22.11.2024 «Про застосування та скасування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», яке введене в дію Указом Президента України від 22.11.2024 № 779/2024; 3) наявність підстави, визначеної пп. «в» п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону; 4) співмірність застосування такої санкції до відповідача зі шкодою, завданою його діями інтересам суспільства, позивач вважає, що існують законодавчо визначені підстави для застосування до Захарченка В.Ю. санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, та стягнення в дохід держави належних йому активів, а також активів, щодо яких він може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Позиції учасників справи

У судовому засіданні представники позивача Серовська Я.М., Гайдар М.А. підтримали заявлені вимоги, просили суд застосувати до відповідача санкцію, передбачену п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, та стягнути в дохід держави заявлені активи.

Відповідач Захарченко В.Ю. у судові засідання не з'явився, причини неявки суду не повідомив, відзив на позовну заяву не подав.

Треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача Захарченко Л.В., Нехаєва В.В., Нехаєв І.С. та представник ТОВ «САНН ДЕ ЛІОН» також не з'явилися до суду, не повідомили про причини неявки, будь-яких заяв чи клопотань не направили.

Водночас суд вжив всіх можливих заходів та належним чином повідомив відповідача та третіх осіб про дату, час, місце розгляду справи у спосіб, передбачений ст. 268 КАС України, а саме шляхом:

- опублікування 06.10.2025 на вебсторінці Вищого антикорупційного суду вебпорталу судової влади України ухвали про відкриття провадження у справі від 02.10.2025 (https://court.gov.ua/storage/portal/hcac/administrative/rulings/991_10013_25_02.10.2025_1.pdf, https://court.gov.ua/storage/portal/hcac/administrative/rulings/991_10013_25_02.10.2025_2.pdf).

В ухвалі суд зокрема роз'яснив наслідки неприбуття учасників справи та їх представників в судові засідання, право відповідача подати відзив на позовну заяву, право третіх осіб подати пояснення щодо позову та повідомив про можливість одержання інформації по справі на офіційному вебпорталі судової влади України (т. 5 арк. 14, 48);

- опублікування на вебсторінці Вищого антикорупційного суду вебпорталу судової влади України повісток про виклик / повідомлення Захарченка В.Ю., Захарченко Л.В., Нехаєвої В.В., Нехаєва І.С., ТОВ «САНН ДЕ ЛІОН» про судові засідання, призначене на 08 год 00 хв 21.10.2025 (https://court.gov.ua/storage/portal/hcac/summons/991_10013_25_03.10.2025.pdf) (т. 5 арк. 16-20, 23);

- надсилання копій позовної заяви з додатками, ухвали про відкриття провадження у справі та повісток про виклик / повідомлення Захарченка В.Ю., Захарченко Л.В., Нехаєвої В.В. про судові засідання, призначене на 08 год 00 хв 21.10.2025, на відомі адреси їх електронних пошт, а саме: vitaliy.zakharchenko@bk.ru, vitaliy.zakharchenko@rambler.ru, luda_bonj@mail.ru, makarosha1986@gmail.com, 496496@list.ru (т. 5 арк. 25-31, 43-46). На ці ж адреси електронних пошт позивач надсилав копії позовної заяви та заяви про забезпечення позову з додатками (т. 3 арк. 255).

Разом з тим суд надіслав Захарченку В.Ю., Захарченко Л.В., Нехаєвій В.В., ТОВ «САНН ДЕ ЛІОН» рекомендованою кореспонденцією за адресою їх останньої реєстрації / місцезнаходження в Україні копії ухвали про відкриття провадження у справі та повістки про виклик / повідомлення про судові засідання, призначене на 08 год 00 хв 21.10.2025 (т. 5 арк. 21-22).

Суд бере до уваги, що із 2014 року Захарченко В.Ю. із сім'єю перебуває на території росії. У той же час матеріали справи містять відомості про адреси проживання Нехаєвої В.В., Нехаєва І.С. в АР Крим та в м. Донецьк відповідно. Проте, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України та окупації її території, із 2014 року АТ «Укрпошта» не здійснює поштові відправлення та не пересилає пошту до населених пунктів, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, у тому числі м. Донецьк та АР Крим, а із 24.02.2022 товариство припинило обмін поштовими відправленнями до/з росії.

Сукупність таких обставин унеможливила надсилання як позивачем копії позовної заяви із доданими до неї документами, так і судом копії ухвали про відкриття провадження та судових повісток на адреси відповідача та третіх осіб в росії, АР Крим та в м. Донецьк (т. 5 арк. 32-34, 41-42).

Зважаючи на викладене, а також беручи до уваги положення абз. 2 ч. 5 ст. 283-1 КАС України (неприбуття в судові засідання учасника справи та його представника, належним чином повідомленого про дату, час та місце розгляду справи, не перешкоджає розгляду справи в суді першої інстанції та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви в судовому засіданні),

ч. 6 ст. 162, ч. 2 ст. 175 КАС України (у разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поважних причин суд має право вирішити спір за наявними матеріалами справи) суд дійшов висновку про розгляд справи за відсутності Захарченка В.Ю., Захарченко Л.В., Нехаєвої В.В., Нехаєва І.С., представника ТОВ «САНН ДЕ ЛІОН» та вирішення спору за наявними матеріалами справи.

Оцінка та мотиви суду

Відповідно до ст. 1, 3 Закону, з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави можуть застосовуватися спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (далі – санкції). Підставами для застосування санкцій є зокрема дії іноземної держави, іноземної юридичної чи фізичної особи, інших суб'єктів, які створюють реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, сприяють терористичній діяльності та/або порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, призводять до окупації території, експропріації чи обмеження права власності, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод.

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» від 12.05.2022 № 2257-IX (далі – Закон № 2257-IX), який набрав чинності 24.05.2022, внесено зміни до Закону, додано п. 1-1 ч. 1 ст. 4, яким передбачено новий вид санкції – стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Така санкція має винятковий характер та може бути застосована лише щодо фізичних та юридичних осіб, які своїми діями створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України (в тому числі шляхом збройної агресії чи терористичної діяльності) або значною мірою сприяли (в тому числі шляхом фінансування) вчиненню таких дій іншими особами, у тому числі до резидентів у розумінні Закону України «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів». Ця санкція може бути застосована в період дії правового режиму воєнного стану чи після його припинення або скасування (якщо позовну заяву про застосування цієї санкції подано в період дії правового режиму воєнного стану) та за умови, що на відповідну фізичну чи юридичну особу в порядку, визначеному цим Законом, вже накладено санкцію у виді блокування активів (ч. 1 ст. 5-1 Закону).

За наявності підстав та умов, зазначених у ч. 1 цієї статті, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, звертається до Вищого антикорупційного суду з позовною заявою про застосування до відповідної фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону, у порядку, визначеному Кодексом адміністративного судочинства України (ч. 2 ст. 5-1 Закону).

Перелік підстав застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 цього Закону, наведений у п. 1, 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону. Водночас конструкція цієї норми (використання словосполучень «зокрема, але не виключно, шляхом», «зокрема, шляхом») вказує на те, що перелік дій, які можуть бути розцінені як завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України чи суттєве сприяння у їх вчиненні, не є вичерпним.

Положеннями ч. 3 ст. 6 Закону унормовано, що застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, визначених ч. 1 ст. 1 цього Закону, в умовах правового

режиму воєнного стану. Ця санкція може бути застосована лише щодо осіб, на яких накладено санкцію у виді блокування активів за рішеннями РНБО, прийнятими після набрання чинності Законом № 2257-IX.

Враховуючи наведені норми, під час розгляду цієї справи суд має встановити чи:

- Захарченко В.Ю. є суб'єктом, до якого може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону;
- позивач звернувся до суду з позовною заявою в період дії правового режиму воєнного стану;
- на Захарченка В.Ю. накладено санкцію у виді блокування активів за рішенням РНБО, прийнятим після набрання чинності Законом № 2257-IX;
- наявна підстава, визначена п. 1 та/або п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону;
- належать відповідачу активи, які позивач просить суд стягнути в дохід держави, або щодо таких активів Захарченко В.Ю. може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними;
- буде пропорційним втручання у право власності відповідача у випадку стягнення активів.

Щодо віднесення Захарченка В.Ю. до суб'єктів, щодо яких може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону

Відповідно до Указу Президента України від 04.02.2023 Захарченко В.Ю. вважається таким, що втратив громадянство України (т. 2 арк. 216).

Із роздруковки інформації, отриманої на ресурсі <https://service.nalog.ru/inn.do>, та виписки із Єдиного державного реєстру платників податків рф щодо фізичної особи від 11.06.2025 вбачається, що Захарченко В.Ю. має ідентифікаційний номер платника податків рф , документований паспортом громадянина рф серії та номер , виданим (т. 1 арк. 79, 80).

Тобто Захарченко В.Ю. щонайменше із 07.05.2014 є громадянином російської федерації.

Таким чином відповідач є іноземцем, тому Захарченко В.Ю. є суб'єктом, до якого може бути застосована санкція, передбачена п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону.

Щодо звернення позивача до суду із позовною заявою в період дії правового режиму воєнного стану

Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022, затвердженим Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти України, у державі введено воєнний стан із 05 год 30 хв 24.02.2022 строком на 30 діб (т. 1 арк. 51-52).

Згідно з п. 3 цього Указу у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені ст. 30-34, 38, 39, 41-44, 53 Конституції України, а також вводяться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб в межах та обсязі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені ч. 1 ст. 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану».

Строк дії воєнного стану неодноразово продовжувався, останній раз Указом Президента України від 14.07.2025 № 478/2025, затвердженим Законом України від 26.07.2025 № 4524-IX, із 05 год 30 хв 07.08.2025 строком на 90 діб (т. 1 арк. 53).

Отже, позивач подав позовну заяву до суду в період дії правового режиму воєнного стану.

Щодо накладення на Захарченка В.Ю. санкцій у виді блокування активів

Порядок застосування санкції у виді блокування активів щодо іноземців закріплений ч. 3 ст. 5 Закону.

Так, рішення про застосування до іноземців приймається РНБО та вводиться в дію указом Президента України. Відповідне рішення набирає чинності з моменту видання указу Президента України і є обов'язковим до виконання.

РНБО рішенням від 22.11.2024 «Про застосування та скасування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (т. 1 арк. 66-72), введеним у дію Указом Президента України від 22.11.2024 № 779/2024 (т. 1 арк. 65), застосувала до Захарченка В.Ю. зокрема санкцію у виді блокування активів строком на 10 років.

Відповідно санкція у виді блокування активів застосована до відповідача в установленому законом порядку та після набрання чинності Законом № 2257-IX. Матеріали справи не містять відомостей щодо скасування такої санкції.

Щодо збройної агресії російської федерації проти України

Всупереч фундаментальним принципам та нормам міжнародного права, закріпленим зокрема у Статуті Організації Об'єднаних Націй, Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав, резолюціях Генеральної Асамблеї ООН від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), Меморандумі про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, Договорі про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною та рф, Договорі про українсько-російський державний кордон, російська федерація з 2014 року розпочала неспровоковану військову агресію проти України.

Спланована заздалегідь збройна агресія російської федерації проти України розпочалася 20.02.2014. Відбулося збройне захоплення і воєнна окупація невід'ємної частини України – Автономної Республіки Крим та міста Севастополя. Нелегітимно сформована в умовах російської воєнної окупації виконавча влада Автономної Республіки Крим 16.03.2014 провела псевдореферендум про входження Автономної Республіки Крим та міста Севастополя до складу російської федерації, результати якого не були визнані жодною країною світу, крім росії. 18.03.2014 самозвані представники Автономної Республіки Крим та міста Севастополя підписали з президентом російської федерації «Договір про прийняття до російської федерації Республіки Крим і створення у складі російської федерації нових суб'єктів».

У квітні 2014 року контрольовані, керовані та фінансовані спецслужбами російської федерації озброєні бандитські формування проголосили створення «Донецької народної республіки» (07.04.2014) та «Луганської народної республіки» (27.04.2014).

Протягом травня 2014 року самозвані лідери «ДНР» та «ЛНР», серед яких було багато громадян російської федерації, у неконституційний спосіб провели фіктивні референдуми про відокремлення цих нелегітимних утворень від України. Під приводом і з метою їхньої підтримки на територію України були заслані розвідувально-диверсійні групи Головного розвідувального управління Генерального штабу збройних сил російської федерації, парамілітарні формування. За їхньої участі відбулося захоплення адміністративних будівель у багатьох населених пунктах Донецької та Луганської областей, здійснено збройні напади на частини українських Сухопутних військ та літаків Повітряних сил Збройних Сил України.

Досягнуті в подальшому за посередництва ОБСЄ, а також Німеччини і Франції Мінські домовленості та домовленості у «Нормандському форматі» з першого ж дня не виконувалися росією, яка замість їх імплементації намагалася замінити процес мирного врегулювання та зусилля, спрямовані на те, щоб покласти край війні, наданням «особливого статусу» створеним нею квазі-державним утворенням. Під виглядом виконання Мінського

«комплексу заходів» російська сторона здійснювала перегрупування своїх збройних підрозділів, важких озброєнь, постійно тримала біля українсько-російського кордону численне угруповання своїх регулярних збройних сил.

21.02.2022 росія офіційно «визнала» «державами» створені в окремих районах Донецької та Луганської областей України терористичні утворення «Луганська народна республіка» та «Донецька народна республіка».

24.02.2022 президент російської федерації оголосив початок «спеціальної військової операції» під приводом здійснення так званої «демлітаризації та денацифікації України». Після цього близько четвертої години ранку були здійснені ракетні удари по всій території України, а російські війська здійснили широкомасштабне вторгнення на територію нашої держави, увійшовши з боку російської федерації, Білорусі та тимчасово окупованого Кримського півострова.

З першого дня вторгнення російська федерація порушує правила ведення війни і норми міжнародного права та масово вчиняє воєнні злочини, вбиваючи цивільних, руйнуючи інфраструктуру та депортуючи населення. Також російська федерація веде активну інформаційну війну, застосовує пропаганду, здійснює торговельно-економічний тиск, енергетичну блокаду, терор і залякування громадян України, кібератаки, звинувачує іншу сторону у власних злочинах.

Факт триваючої збройної агресії щодо України з боку російської федерації визнається міжнародним співтовариством.

12.10.2022 Генеральна Асамблея ООН на поновленій 11-й Надзвичайній спеціальній сесії щодо агресії російської федерації проти України переважною більшістю голосів схвалила резолюцію A/RES/ES-11/4 «Територіальна цілісність України: захист принципів Статуту ООН». У резолюції підтверджується відданість суверенітету, незалежності, єдності та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів, що поширюються на її територіальні води, а також міститься рішуча вимога до російської федерації негайно вивести всі військові сили з території України.

23.11.2022 Європейський Парламент схвалив резолюцію 2022/2896(RSP) «Про визнання російської федерації державою-спонсором тероризму». У резолюції підтверджується неухильна підтримка незалежності, суверенітету та територіальній цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів. Резолюція також містить такі важливі положення, згідно з якими Європарламент вимагає від російської федерації виведення її збройних сил за межі міжнародно визнаних кордонів України та припинення всіх військових дій, зокрема нападів на житлові райони та цивільну інфраструктуру. Цілеспрямовані напади і звірства, здійснювані росією проти цивільного населення України, руйнування цивільної інфраструктури прирівнюються до актів терору проти українського населення і становлять воєнні злочини.

Щодо наявності підстав, визначених п. 1, 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування санкцій, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону

У позовній заяві Мін'юст вказує на існування підстави, визначеної пп. «в» п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування до Захарченка В.Ю. санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, а саме інформаційне сприяння ним вчиненню дій та ухваленню рішень, зазначених у п. 1 ч. 1 ст. 5-1 Закону (завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України), шляхом організації, фінансування та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

- виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України;
- глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих державою-агресором, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора

та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України;

- підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з «нацизмом» чи іншими людиноненависницькими ідеологіями.

Суд встановив, що Захарченко В.Ю. із грудня 2010 року до листопада 2011 року обіймав посаду голови Державної податкової служби України, а надалі із листопада 2011 року до лютого 2014 року – міністра внутрішніх справ України (т. 2 арк. 132, 133).

Під час Революції Гідності відповідач виїхав до росії, де наразі і проживає, що підтверджується зокрема його біографією, опублікованою на сайті заснованого ним Благодійного фонду «Юго-Восток» (т. 1 арк. 81-84).

Захарченко В.Ю. зареєстрований у рф як приватний підприємець, що підтверджується випискою із Єдиного державного реєстру приватних підприємств від 11.07.2025 № ІЗ9965-25-25242348 (т. 1 арк. 88-92), а також володіє корпоративними правами юридичних осіб, зареєстрованих за законодавством росії, а саме: ООО «А-МЕД», БФ «ЮГО-ВОСТОК», ООО «ХОЗЯЙСТВО ПОКРОВСКОЕ», ООО «ИНСАЙД МЕДИА ХОЛДИНГ», ООО «ПРОДЮСЕРСКИЙ ЦЕНТР «ДУШЕВНАЯ ПЕСНЯ», ООО «ФИДЖИТАЛ ГРУП», ООО «ЦППИ», ООО «ТПИ КАПИТАЛ», АССОЦИАЦИЯ РАБОТНИКОВ МУЗЫКАЛЬНОЙ ИНДУСТРИИ, Организация АНО «НАШИ», що підтверджується виписками із Єдиного державного реєстру юридичних осіб (т. 1 арк. 93-97, 99-105, 107-112, 113-117, 121-126, 127-131, 132-137, 138-143, 144-151, 154-159). Крім того Захарченко В.Ю. є засновником інформаційного агентства «Слово народа», яке позиціонує себе як мережеве медіа, що розповідає про технології та перемоги росії (т. 1 арк. 160, 161).

Рішенням Ради Європейського Союзу від 05.03.2014 № 2014/119/CFSP до Захарченка В.Ю. застосовано міжнародні санкції, оскільки щодо нього в Україні порушено кримінальну справу для розслідування злочинів, пов'язаних із розкраданням державних коштів та їх незаконним переказом за межі України (т. 1 арк. 73-78).

Зі змісту рішення Дорогомилівського районного суду м. москви від 27.12.2016 у справі за заявою Олійника В.М. про встановлення факту, що має юридичне значення (державного перевороту в Україні у лютому 2014 року), отриманого за результатами виконання запиту про надання міжнародної правової допомоги в межах кримінального провадження № 42015000000001067 від 29.05.2015 (дозвіл на розголошення відомостей досудового розслідування якого надано у встановленому законом порядку), вбачається, що Захарченко В.Ю. був свідком у цій справі та повідомив спотворені у відповідності до російських наративів відомості про події Революції Гідності (т. 1 арк. 207-222).

За інформацією, отриманою Державним бюро розслідувань у межах досудового розслідування кримінального провадження № _____ від _____ (дозвіл на розголошення відомостей досудового розслідування якого надано у встановленому законом порядку), одразу після російського повномасштабного вторгнення в Україну Захарченко В.Ю. телефонував керівнику Криворізької міської адміністрації із пропозицією підписати із рф договір про так звану «дружбу і захист», що означало добровільну здачу ворогу територій взамін на зайняття «високих посад» (т. 2 арк. 23-26, 27-35, 36-48).

Крім того в межах кримінального провадження № _____ від _____ Захарченку В.Ю. повідомлено про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

1) ч. 5 ст. 368 КК України, а саме: одержання службовою особою, яка займає особливо відповідальне становище, неправомірної вигоди в особливо великому розмірі за вчинення в інтересах третіх осіб дій із використанням наданого їй службового становища (т. 2 арк. 134-136);

2) ч. 3 ст. 436-2 КК України, а саме: виготовлення, поширення матеріалів, у яких міститься виправдовування, визнання правомірною, збройної агресії російської федерації проти України, розпочатої у 2014 році, виправдовування, визнання правомірної тимчасової окупації частини території України, а також глорифікація представників збройних формувань рф, з використанням засобів масової інформації (т. 2 арк. 92-109);

3) ч. 1 та ч. 2 ст. 111 КК України, а саме: державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинене в умовах воєнного стану (т. 2 арк. 92-109).

Із роздруковки інформації, яка міститься на YouTube-каналі INSIDE MEDIA HOLDING (@insidemediaholding3523) (т. 1 арк. 118-120), протоколу від 09.02.2024, складеного старшим слідчим Державного бюро розслідувань за результатами проведення огляду в межах кримінального провадження № від (т. 2 арк. 49-57), суд встановив, що одразу після початку повномасштабного вторгнення росії в Україну – із лютого 2022 року – на цьому ресурсі опубліковано відеосерію «Віталій Захарченко – дайджест текущих событий в Украине», у якій Захарченко В.Ю. транслює пропагандистське бачення війни рф проти України, зміст кожного випуску передбачає поширення наративів про успіхи армії рф, втрати Збройних Сил України, «нацистів», розпад України, «неминучу капітуляцію», підтримку окупаційних адміністрацій. Такі випуски спрямовані на деморалізацію українського суспільства, легітимацію російської окупації та формування образу «слабкої України», «необхідності денацифікації».

Частина відеоматеріалів із цього YouTube-каналу стала предметом дослідження лінгвістичної (семантико-текстуальної) експертизи, проведеної в межах кримінального провадження № від відповідно до висновку якої від 27.06.2024 № 2755/24-36 у висловлюваннях Захарченка В.Ю., зафіксованих на відеозаписах «Віталій Захарченко – дайджест текущих событий в Украине. Випуск № 1.mp4», «Віталій Захарченко – дайджест текущих событий в Украине. Випуск № 2.mp4», «_Независимая_Украина.mp4» містяться: 1) ознаки виправдовування, визнання правомірною збройної агресії рф проти України, розпочатої у 2014 році, та тимчасової окупації частини території України, глорифікації учасників збройної агресії проти України; 2) ознаки розпалювання національної ворожнечі та ненависті, приниження національної честі та гідності українського народу; 3) ознаки вчинення інформаційної діяльності, спрямованої на підтримку держави-агресора; 4) висловлювання Захарченка В.Ю. мають пропагандистський характер, формують в суспільстві антивладні настрої та містять ознаки інформаційного впливу, спрямованого на досягнення військово-політичних цілей керівництвом російської федерації щодо України, надання росії та її представникам допомоги у проведенні підривної діяльності проти України в інформаційній сфері на шкоду інформаційній безпеці України (т. 2 арк. 58-91). За висновком судової комп'ютерно-технічної експертизи від 09.04.2024 № 2718/24-35 такі відеозаписи завантажені та опубліковані 27.02.2022 та 02.09.2022 відповідно (т. 2 арк. 145-166).

Зі змісту роздруровок із Telegram-каналу «Віталій Захарченко: Слово генерала» (т. 3 арк. 25-36), сайту Благодійного фонду «Юго-Восток» (т. 3 арк. 9-24), протоколу від 19.08.2025 у кримінальному провадженні № від (т. 2 арк. 225-253), складеного старшим оперуповноваженим в особливо важливих справах ГОУ ДБР (на виконання доручення слідчого) за результатами проведеного огляду вказаних Telegram-каналу (<https://t.me/berkut2014>, створений 27.11.2020) та сайту вбачається таке.

Перша публікація на Telegram-каналі «Віталій Захарченко: Слово генерала» із посиланням на авторство колишнього міністра внутрішніх справ України у 2011-2014 роках з'явилась 16.01.2022 у день тридцятиріччя спецпідрозділу «Беркут» (спочатку

канал мав назву «Беркут – Последняя гвардия закона») та містила інформацію про те, що ресурс буде відкритою інформаційно-дискусійною платформою, де колишні бійці «Беркуту», співробітники українських правоохоронних органів, політики, які не прийняли військовий держпереворот 2014 року, і всі читачі зможуть ділитися інсайдерською інформацією. Метою каналу зазначено «розказати правду про те, що відбувається в нашій країні – Україні, «...» спільними зусиллями показати шляхи порятунку нашої країни». Надалі Захарченко В.Ю. використовував цей Telegram-канал для публікації власних думок із російськими наративами та репостів із проросійських каналів, зокрема:

- 24.02.2022 опубліковано інформацію у тому числі про те, що військова операція росії та республік Донбасу не направлена проти українського народу, її ціль – денацифікації діючої влади. Захарченко В.Ю. закликав громадян України, офіцерів, військових, правоохоронців не захищати владу олігархів, неонацистів та не виконувати їх накази. Станом на 19.08.2025 у цієї публікації 196,7 тисяч переглядів;

- 12.06.2022 здійснено репост публікації Telegram-каналу «Мир сегодня с «Юрий Подоляка» із заголовком «8 лет оголтелой русофобии закончились гимном росии на центральной площади Херсона», у якій по суті стверджується, що саме дії «патріотів України» призвели до того, що Херсон та регіон наразі ідуть до складу росії. Автор публікації переконаний, що в найближчий рік така ситуація повторюватиметься і з іншими територіями України;

- 01.08.2022 здійснено репост публікації Telegram-каналу «Главное в Херсоне и области» із заголовком «На Херсонском форуме «Мы вместе с Россией» была принята декларация «русский Херсон», у якій автор стверджує, що більше тисячі делегатів різних вікових категорій від усіх прошарків населення одноголосно підтримали цю декларацію та тепер Херсонська область поетапно включатиметься в єдине економічне, технологічне, енергетичне, суспільно-політичне середовище росії, а населення області повернеться у склад єдиного російського народу;

- 14.08.2022 здійснено репост публікації Telegram-каналу «Донбас решает» із тезами «вырезать нацистскую шваль как злокачественную опухоль. С таким намерением в зону СВО в Данбассе отправилась очередная партия добровольцев», цитуванням Кадирова Р. – «эти преступники много лет совершенно безнаказанно глумились над мирным населением ЛНР, ДНР и бойцам ныне предстоит на корню пресечь все их попытки»;

- 24.02.2023 здійснено репост публікації Telegram-каналу «Исторические наперстки» із заголовком «Горсть мыслей на годовщину Спецоперации», у якій констатується часткове виконання двох завдань спецоперації, а саме демілітаризації та денацифікації української армії, яка існувала станом на 24.02.2022;

- 18.03.2024 здійснено репост публікації Telegram-каналу «Sputnik Ближнее зарубежье» із заголовком «Крым стал частью росии в 1783 году», у якій стверджується, що з історичної точки зору події 2014 року є возз'єднанням Криму із росією, до якої у 18 сторіччі входив не лише півострів, а й землі Північного Причорномор'я, у тому числі територія сучасної Одеської області;

- 12.06.2024 здійснено репост публікації Telegram-каналу «Украина.ру» із заголовком «Граница росии никогда не заканчивается»;

- 07.10.2024 та 23.02.2025 опубліковано привітання із днем народження президента росії путіна в. та із днем захисника вітчизни рф відповідно;

- 24.02.2025 здійснено репост публікації Telegram-каналу «Донбас решает» із заголовком «День, которого Донбасс ждал 8 лет», у якій стверджується, що росія почала сво після звернень влади так званих ЛНР та ДНР із проханням надати допомогу у відхиленні агресії Києва. Також зазначено про те, що президент росії називає ціллю операції захист людей, котрі протягом восьми років нібито піддаються знущанням, геноциду зі сторони «київського режиму»;

- 07.06.2025 здійснено репост публікації Telegram-каналу «Резидент», у якій стверджується, що Україна могла уникнути війни в 2022 році, якби відмовилась від НАТО,

однак не зробила цього, тому наразі вона зруйнована та знекровлена. Єдине, що може врятувати Україну – швидка деескалація та заключення миру, проте Офіс Президента Зеленського робить все, аби цього не сталося, у тому числі провокує Москву на нові обстріли у відповідь на удари українськими безпілотниками по території Росії, аби потім спекулювати на тому, що це саме РФ зриває переговори.

Тобто публікації в Telegram-каналі «Віталій Захарченко: Слово генерала» містять:

- 1) виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України та окупації територій України; перекладання відповідальності за розв'язання війни на українську владу, з метою формування в аудиторії стійкого переконання щодо правомірності збройної агресії РФ, як відповіді на наміри України щодо вступу до НАТО; поширюють хибне уявлення про те, що метою збройної агресії є денацифікація; звернення до громадян України, офіцерів та військовослужбовців із закликами не ставати на захист України, 2) підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію / самовизначення; 3) глорифікацію збройних формувань держави-агресора, 4) ототожнення українського патріотизму з нацизмом, неонацизмом. Такі публікації створюють у читачів хибне враження про те, що окуповані території України є частиною Росії, а їх приєднання до Росії є не окупацією, а є «історичним возз'єднанням».

Крім того на сайті Благодійного фонду «Юго-Восток» у розділі «Авторские статьи» наявні особисті статті Захарченка В.Ю., а саме:

- від 01.04.2023 під назвою «Запад уже не скрывает целей войны: Раздел Украины с ее последующим упразднением»;
- від 18.04.2023 під назвою «Нацисты понимают, что Донбасс им не удержат, поэтому используют тактику «выжженной земли»;
- від 22.04.2023 під назвою «Неонацисты ведут психологическую войну, прежде всего, против своего народа»;
- від 18.01.2024 під назвою «Как только Украина стала – не Россией, она была обречена на войну и самоуничтожение».

Ці статті містять типові тези російської пропаганди, зокрема 1) виправдання, визнання правомірною збройної агресії проти України, окупації територій України, шляхом публічного звинувачення вищого державного керівництва України та західних партнерів у вчиненні дій, які нібито спровокували російську федерацію на збройну агресію, 2) підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з нацизмом та неонацизмом.

Зважаючи на встановлені обставини, суд дійшов висновку, що Захарченко В.Ю. як до 24.05.2022 (дата набрання чинності Законом № 2257-IX), так і після суттєво інформаційно сприяв вчиненню дій та ухваленню рішень, зазначених у п. 1 ч. 1 ст. 5-1 Закону (завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України), шляхом організації та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

- виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України;
- глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України;
- підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення

фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з "нацизмом" чи іншими людиноненавистницькими ідеологіями.

За таких обставин суд вважає, що існує законодавчо визначена підстава, передбачена пп. «в» п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування до Захарченка В.Ю. санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону.

Щодо належних Захарченку В.Ю. активів, а також активів, щодо яких він може прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними, які позивач просить суд стягнути в дохід держави

За змістом п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону застосування до особи цієї санкції передбачає стягнення в дохід держави активів, які або належать такій особі, або щодо яких вона може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Закон не містить визначення поняття «активи» для цілей його застосування, проте таке поняття визначено низкою інших законодавчих актів.

Так, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» активами є кошти, у тому числі електронні гроші, інше майно, майнові та немайнові права.

Згідно зі ст. 190 ЦК України майном вважаються окрема річ, сукупність речей, а також майнові права та обов'язки. Майнові права – це будь-які права, пов'язані з майном, відмінні від права власності, у тому числі права, які є складовою частиною права власності (права володіння, розпорядження, користування), а також інші специфічні права та право вимоги. Майнове право, яке можна визначити як «право очікування», є складовою частиною майна як об'єкта цивільних прав.

Поняття «майно» може означати «існуюче майно» або активи, включаючи права вимоги, стосовно яких заявник може стверджувати, що він має принаймні «законне сподівання» на отримання можливості ефективно здійснити майнове право (п. 32 рішення у справі «Стретч проти Сполученого Королівства» від 24.06.2003, заява № 44277/98).

Позовні вимоги Мін'юсту стосуються 1) коштів, які розміщені на банківських рахунках, 2) об'єктів нерухомого майна, 3) статутного капіталу товариства, що в повній мірі охоплюється законодавчим визначенням активів.

1. Із наданої Національним банком України, АТ «Ощадбанк», АТ «ПУМБ», АТ «Укресімбанк» інформації (т. 3 арк. 40-42, 45-52, 55-58, 61, 64) суд встановив, що на рахунках, відкритих в означених банківських установах на ім'я Захарченка В.Ю., розміщені кошти, а саме:

- 1) 139 137,94 грн – на банківському рахунку IBAN: ,
відкритому в АТ «Ощадбанк»;
- 2) 2 918,38 грн – на внутрішньобанківському рахунку
(UAN), відкритому в АТ «Ощадбанк»;
- 3) 13 494,68 грн – на банківському рахунку ,
відкритому в АТ «ПУМБ»;
- 4) 1 300,00 грн – на банківському рахунку ,
відкритому в АТ «Укресімбанк»;
- 5) 766,16 грн – на банківському рахунку ,
відкритому в АТ «Укресімбанк».

Захарченку В.Ю. на праві приватної власності (з огляду на положення ст. 57 СК України) належить квартира , розташована за адресою: вул.

, м. Київ що підтверджується змістом листа КП КМР «КМ БТІ» від 03.01.2025
(т. 2 арк. 168-169), свідоцтвом про право власності від серії

(т. 2 арк. 170), договором дарування частини квартири від (т. 2 арк. 171-172), інформаційною довідкою від № (т. 3 арк. 98-102). Наразі ця квартира арештована в межах кримінального провадження № від з метою забезпечення конфіскації майна як виду покарання (ухвала від 15.01.2025 у справі № 757/1353/25-к, т. 2 арк. 187-190).

За таких обставин кошти на вказаних банківських рахунках та квартира у будинку № по вул. у м. Києві, які заявлені до стягнення, є активами, які належать відповідачу.

2. Суд також встановив, що Захарченко В.Ю. та Захарченко (дошлюбне прізвище Машкіна) Л.В. із 19.09.1985 перебувають у зареєстрованому шлюбі, що підтверджується копією відповідного актового запису від № (т. 1 арк. 223-224).

Зі змісту інформаційної довідки від № (т. 3 арк. 103-105) вбачається, що за час шлюбу Захарченко Л.В. придбала: 1) квартиру № загальною площею кв.м, житловою площею кв.м, розташовану за адресою: вул. , м. Київ (договір купівлі-продажу від); 2) 2/5 частки у праві спільної часткової власності на будівлю лазне-прального комбінату літ. загальною площею кв.м, розташовану за адресою: м. Донецьк, Донецька обл. (договір купівлі-продажу від).

Матеріали справи не містять відомостей про поділ майна подружжя Захарченків або про те, що таке майно належить дружині на праві приватної власності.

Зважаючи на положення ст. 60, 63 СК України, це нерухоме майно належить Захарченку В.Ю. та Захарченко Л.В. на праві спільної сумісної власності та подружжя має рівні права на володіння, користування і розпоряджання ним.

Водночас ст. 65 СК України унормовує, що дружина, чоловік розпоряджаються майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя, за взаємною згодою. У свою чергу ст. 369 ЦК України передбачено, що розпоряджання майном, що є у спільній сумісній власності, здійснюється за згодою всіх співвласників, якщо інше не встановлено законом. У разі вчинення одним із співвласників правочину щодо розпорядження спільним майном вважається, що він вчинений за згодою всіх співвласників, якщо інше не встановлено законом.

Аналіз положень ст. 369 ЦК України, ст. 63, 65 СК України дає підстави стверджувати, що зміст права спільної сумісної власності сам по собі охоплює можливість прямо чи опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню праву розпорядження майном.

Враховуючи викладене, суд дійшов висновку, що Захарченко В.Ю. може розпоряджатись активами, право власності на які зареєстроване за Захарченко Л.В.

3. Зі змісту актових записів про народження від № та про шлюб від № (т. 1 арк. 225-226, 227-228) вбачається, що відповідач є батьком Нехаєвої (дошлюбне прізвище Захарченко) В.В., а чоловіком останньої є Нехаєв І.С., шлюб укладено:

Відповідно до інформаційної довідки від № (т. 3 арк. 157-158), за Нехаєвою В.В. зареєстровано право власності на нерухоме майно, а саме на: 1) підвальне приміщення загальною площею кв.м у житловому будинку літ. , розташоване за адресою: м. Донецьк, Донецька обл.; 2) підвальне приміщення загальною площею кв.м у житловому будинку літ. розташоване за адресою: , м. Донецьк, Донецька обл.; 3) квартиру загальною площею , житловою площею , розташовану за адресою: м. Донецьк, Донецька обл. Підставою виникнення права власності на квартиру є договір купівлі-продажу від , а на підвальні приміщення – договори від та від відповідно.

Позивач стверджує, що придбання цього нерухомого майна здійснювалось Нехаєвою В.В. за вказівкою відповідача та за кошти, одержані ним як неправомірна вигода.

Водночас представником ліквідаторів ТОВ «БУДСПЕЦІНВЕСТ» та ТОВ «БУДІВЕЛЬНА ФІРМА «УКРБУД» у 2011 та 2013 роках у судах відповідно була одна і та ж особа – Недялкова О.О.

Крім того із інформації, наданої Державною податковою службою на запит Міністерства юстиції, суд встановив, що матір відповідача – Захарченко М.Є. у II кварталі 2011 року отримала від ТОВ «ІНВЕСТИЦІЙНО-ФОНДОВА КОМПАНІЯ «АКТИВ-ІНВЕСТ» дохід у розмірі 549 053 грн, а у першому кварталі 2012 року Нехаєва В.В. та її сестра – Захарченко А.В. отримали від нотаріуса Козаренко О.С. приблизно по половині цієї суми кожна. Разом з тим залишилося нез'ясованим, чи ці гроші отримані у спадщину від баби Захарченко М.Є., 1940 року народження, позаяк представник позивача не здобув і не надав суду відповідні докази.

Одночасно із Захарченко М.Є. дружина відповідача – Захарченко Л.В. у II кварталі 2011 року також отримала від ТОВ «ІНВЕСТИЦІЙНО-ФОНДОВА КОМПАНІЯ «АКТИВ-ІНВЕСТ» дохід у розмірі 329 725 грн.

Вказані обставини можуть свідчити про незаконність доходу Захарченко (Нехаєвої) В.В., отриманого від нотаріуса Козаренко О.С. у I кварталі у розмірі 247 785,25 грн.

Зі змісту ухвали Господарського суду Одеської області від 10.09.2012 у справі № 5017/1284/2012 (т. 5 арк. 51) вбачається, що це товариство ліквідовано у 2012 році, ліквідатором був Кириленко А.А. (також був ліквідатором ТОВ «БУДІВЕЛЬНА ФІРМА «УКРБУД» у 2013 році), а його представником – Недялкова О.О. (представник ліквідаторів ТОВ «БУДСПЕЦІНВЕСТ» та ТОВ «БУДІВЕЛЬНА ФІРМА «УКРБУД» у 2011 та 2013 роках).

Такі обставини вказують на те, що ТОВ «ІНВЕСТИЦІЙНО-ФОНДОВА КОМПАНІЯ «АКТИВ-ІНВЕСТ» була ще однією підконтрольною Захарченку В.Ю. юридичною особою, яка ймовірно відображала у податковій документації виплату членам сім'ї відповідача доходів, з метою легалізації ним коштів.

З огляду на викладене, відсутні беззаперечні підстави стверджувати про те, що Нехаєва В.В. мала можливість у червні 2011 року придбати спірну квартиру вартістю 304 217 грн за власні кошти, а у січні-березні 2012 року за власні кошти або ж за належні на праві спільної сумісної власності їй та її чоловіку Нехаєву І.С. кошти могла придбати підвальні приміщення загальною вартістю 225 890 грн.

Сукупність встановлених судом обставин свідчить про те, що Нехаєва В.В. є лише номінальним власником спірного нерухомого майна, у той час як відповідач має можливість опосередковано вчиняти дії тотожні за змістом здійсненню права розпорядження таким майном.

Адже доходи Нехаєвої В.В., а згодом і її чоловіка Нехаєва І.С., за які придбано це майно, пов'язані із діяльністю Захарченка В.Ю. на посаді голови Державної податкової адміністрації України, Міністра внутрішніх справ України та надійшли від підконтрольних йому суб'єктів господарювання.

4. Суд також встановив, що дружині відповідача – Захарченко Л.В. належить частка у розмірі 100 % статутного капіталу ТОВ «САНН ДЕ ЛІОН» (zareestrowane 19.02.2014, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 39105212) у розмірі 10 000 грн (т. 3 арк. 163-166).

Zareestrowanim місцем знаходження цієї юридичної особи є с. Романків, Обухівський р-н, Київська обл.

Цей будинок до 21.09.2012 належав сім'ї Захарченків, на підставі договору купівлі-продажу від відчужений Фонду адміністративного бюро LVV (т. 3 арк. 134-135, 136-139) та наразі арештований у межах кримінального провадження № від 13.11.2014 з метою забезпечення збереження речових доказів (ухвала від 05.11.2021 у справі № 757/58585/21-к, т. 1 арк. 180-188).

Суд зауважує, що протягом вересня та грудня 2012 року подружжя Захарченків

відчужило Фонду адміністративного бюро LVV десять земельних ділянок та ще один будинок на підставі договорів купівлі-продажу (т. 3 арк. 106-109, 110-113, 114-117, 118-121, 122-125, 126-129, 140-143, 144-148, 149-152, 153-156, 130-133).

Пунктом 3 Положення про форму та зміст структури власності, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 19.03.2021 № 163, передбачено, що структура власності за формою є офіційним документом, що являє собою схематичне зображення структури власності юридичної особи, яка відображає всіх осіб, які прямо або опосередковано володіють цією особою самостійно чи спільно з іншими особами або незалежно від формального володіння мають можливість значного впливу на керівництво чи діяльність юридичної особи.

Зі структури власності дочірнього підприємства Фонду адміністративного бюро LVV – ДП «СТАК ЛВВ» (том 3 а.с.167) вбачається, що непрямий вирішальний вплив 100 % на діяльність Фонду має громадянин Угорщини Кюснаржов Ігор (KUSHNARJOV IHOR), року народження (т. 3 арк. 167). За версією органу досудового розслідування кримінального провадження № від 13.11.2014, Кюснаржов Ігор та Кушнарьов Ігор (радник міністра внутрішніх справ України Захарченка В.Ю. на громадських засадах у 2012-2013 роках) є однією і тією ж особою, а відчуження майна на користь фонду вчинене з метою приховування факту незаконного збагачення Захарченка В.Ю.

У контексті прямого або опосередкованого вчинення дій, тотожних за змістом здійсненню права розпорядження щодо діяльності юридичних осіб суд враховує, що відповідно до положень абз. 6 ст. 1 Закону України «Про захист економічної конкуренції» під контролем розуміється можливість однієї чи декількох юридичних та/або фізичних осіб чинити вирішальний вплив на господарську діяльність суб'єкта господарювання чи його частини, який здійснюється безпосередньо або через інших осіб, зокрема завдяки: праву володіння чи користування всіма активами чи їх значною частиною; праву, яке забезпечує вирішальний вплив на формування складу, результати голосування та рішення органів управління суб'єкта господарювання; укладенню договорів і контрактів, які дають можливість визначати умови господарської діяльності, давати обов'язкові до виконання вказівки або виконувати функції органу управління суб'єкта господарювання; заміщенню посади керівника, заступника керівника спостережної ради, правління, іншого наглядового чи виконавчого органу суб'єкта господарювання особою, яка вже обіймає одну чи кілька із зазначених посад в інших суб'єктах господарювання; обійманню більше половини посад членів спостережної ради, правління, інших наглядових чи виконавчих органів суб'єкта господарювання особами, які вже обіймають одну чи кілька із зазначених посад в іншому суб'єкті господарювання. Пов'язаними особами є юридичні та/або фізичні особи, які спільно або узгоджено здійснюють господарську діяльність, у тому числі спільно або узгоджено чинять вплив на господарську діяльність суб'єкта господарювання. Зокрема, пов'язаними фізичними особами вважаються такі, які є подружжям, батьками та дітьми, братами та (або) сестрами.

Зважаючи на те, що Захарченко В.Ю. по суті завдяки своєму службовому становищу забезпечив можливість здійснення із лютого 2014 року господарської діяльності ТОВ «САНН ДЕ ЛІОН» за адресою знаходження будинку, який ще у 2012 році відчужений підконтрольній його раднику компанії, існують підстави стверджувати, що відповідач відіграє активну роль у діяльності цього товариства та має можливість здійснювати на неї вирішальний вплив.

До того ж ТОВ «САНН ДЕ ЛІОН» зареєстроване 19.02.2014 (за час шлюбу Захарченків), а тому, з огляду на положення ст. 60 СК України, частка у статутному капіталі товариства є спільною сумісною власністю подружжя.

Відповідно, з огляду на норми ст. 369 ЦК України, ст. 63, 65 СК України, Захарченко В.Ю. також може розпоряджатись цим активом, право власності на який зареєстроване за Захарченко Л.В.

Отже, заявлені до стягнення активи, а саме: 1) кошти, розміщені на банківських рахунках, 2) квартира, розташована за адресою: , м. Київ – належать Захарченку В.Ю., а щодо: 3) квартири № , розташованої за адресою: , м. Київ, 4) у праві спільної часткової власності на будівлю лазне-прального комбінату, 5) підвальних приміщень, 6) квартири, розташованої за адресою: м. Донецьк, Донецька обл., 7) 100 % частки статутного капіталу ТОВ «САНН ДЕ ЛІОН» – відповідач може прямо / опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними.

Щодо пропорційності втручання у право власності відповідача

Будь-яке примусове позбавлення власності є втручанням у мирне володіння майном. Згідно з положеннями ст. 1 Першого Протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права. Також ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності (стаття 41 Конституції України). Право в цілому дозволяє таке втручання, проте це втручання повинно бути законним, обґрунтованим та пропорційним.

Будь-яке обмеження права власності повинно здійснюватися зокрема на умовах, передбачених законом. Обмеження права власності має переслідувати законну мету за допомогою засобів, які є пропорційними меті (Beyeler проти Італії (Рішення Великої Палати від 05.01.2000, заява № 33202/96, параграф 107). При цьому має бути розумне співвідношення між засобами та метою, що досягається, - так званий «справедливий баланс» між інтересом суспільства та вимогами щодо захисту фундаментальних прав особи (рішення у справі Edwards проти Мальти від 24.10.2006, заява № 17647/04, параграф 69).

Право власності не є абсолютним, оскільки держава може вимагати від суб'єктів дотримуватися певних зобов'язань. У разі, якщо особи своїми діями створюють суттєву загрозу національній безпеці, інтересам громадян країни, держава може вжити заходів на припинення чи попередження таких дій.

При застосуванні такої санкції як стягнення активів у дохід держави суд повинен враховувати співмірність її застосування зі шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача.

Відповідно до правової позиції, викладеної в постанові Великої Палати Верховного Суду від 07.04.2020 у справі № 916/2791/13, втручання у право власності, навіть якщо воно здійснюється згідно із законом і з легітимною метою, буде розглядатися як порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції, якщо не буде встановлений справедливий баланс між інтересами суспільства, пов'язаними із цим втручанням, й інтересами особи, яка зазнає втручання в її право власності. Отже, має існувати розумне співвідношення (пропорційність) між метою, досягнення якої передбачається, та засобами, які використовуються для її досягнення.

Оцінюючи пропорційність втручання у право на вільне володіння, суд, у першу чергу, враховує, що застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей, передбачених ч. 1 ст. 1 Закону, а саме такими цілями є: захист національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидія терористичної діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави, в умовах правового режиму воєнного стану.

Застосування вказаних заходів відповідає критерію «необхідності у демократичному суспільстві», оскільки в їх запровадженні, з огляду на визнані факти військової агресії щодо України, існує нагальна потреба.

Таке втручання має легітимну мету зокрема: забезпечити контроль за активами особи, яка несе або може нести потенційну загрозу національним інтересам України, її суверенітету та територіальній цілісності; зупинити агресивні дії російської федерації; забезпечити здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих жертвам агресії за рахунок коштів, отриманих від конфіскації.

У цьому випадку суд враховує співмірність застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями Захарченка В.Ю.

Ці дії перебувають у причинному зв'язку із порушенням фундаментальних прав та інтересів людини і суспільства в цілому та призвели до окупації частини території України, великої кількості загиблих як серед цивільного населення, так і серед військових, знищення цілих населених пунктів, житлових кварталів, об'єктів критичної інфраструктури, знищення історико-культурних пам'яток України, економічної нестабільності країни, зменшення рівня життя населення, погіршення економічної, інвестиційної та туристичної «привабливості» України, геноциду українського народу, поставили під загрозу існування України як незалежної держави.

Захарченко В.Ю. відіграє значну роль в інформаційній війні росії проти України, яка включає в себе зокрема маніпулювання суспільною думкою, поширення дезінформації, а також інші способи впливу на поведінку та переконання людей, з метою досягнення певних політичних, економічних та військових переваг.

Суд враховує інформацію, яка опублікована Управлінням Верховного комісара ООН з прав людини щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення російської федерації на територію України. Суд визнає ці відомості загальновідомими, широко освітленими у медіа, тому вони не потребують доказування в силу ч. 3 ст. 78 КАС України.

Так, станом на червень 2025 року зафіксовано 13 341 випадок загибелі та 32 744 поранень цивільних осіб, серед них 710 випадків загибелі дітей та 2 076 випадків їх поранення.

Більшість зафіксованих втрат серед цивільних осіб було спричинено застосуванням вибухової зброї з великою зоною ураження.

Управління вважає, що реальна кількість втрат серед цивільних осіб значно вища, оскільки отримання інформації з деяких місць, де тривають інтенсивні бойові дії, відбувається з затримкою та багато повідомлень із місць, звідки надходить інформація про втрати серед цивільного населення, все ще потребують підтвердження.

Вказане зумовлює відповідне реагування з боку держави шляхом використання правового механізму у виді стягнення в дохід держави активів відповідача, які знаходяться на території України.

За встановлених обставин суд дійшов висновку про дотримання справедливого балансу між інтересами суспільства у припиненні агресії та втручанням у право власності відповідача, а також про пропорційність таких обмежувальних заходів, як стягнення активів, що належать відповідачу, та щодо яких він може прямо / опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження, оскільки позбавлення права власності здійснюється виключно в інтересах суспільства, з врахуванням публічного інтересу, з метою запобігання вчиненню порушень інтересів, безпеки, суверенітету та територіальної цілісності України, відновлення порушених прав та свобод громадян України, суспільства та держави.

Висновок суду

Згідно з ч. 7 ст. 283-1 КАС України за результатами розгляду позовної заяви Вищий антикорупційний суд ухвалює одне з таких рішень: 1) про задоволення позовних вимог повністю або частково та застосування до фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону; 2) про відмову в задоволенні позову.

Суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш

переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони (ч. 6 ст. 283-1 КАС України).

Відповідно до правової позиції Верховного Суду, яка міститься в постанові від 29.08.2018 у справі № 910/23428/17 при оцінці достатності доказів діють спеціальні правила – стандарти доказування, якими має керуватися суд при вирішенні справи. Стандарти доказування є важливим елементом змагальності процесу. Якщо сторона не подала достатньо доказів для підтвердження певної обставини, то суд робить висновок про її недоведеність.

Під час судового розгляду суд на підставі доказів, наданих позивачем, дійшов висновку про наявність підстави, передбаченої пп. «в» п. 2 ч. 1 ст. 5-1 Закону, для застосування до Захарченка В.Ю. санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, та про обґрунтованість позовних вимог Мін'юста.

Щодо розподілу судових витрат

Порядок розподілу судових витрат врегульовано положеннями ст. 139 КАС України.

Так, ч. 2 цієї статті унормовано, що при задоволенні позову суб'єкта владних повноважень з відповідача стягуються виключно судові витрати суб'єкта владних повноважень, пов'язані із залученням свідків та проведенням експертиз.

Судові витрати третьої особи, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору, стягуються на її користь зі сторони, визначеної відповідно до вимог цієї статті, залежно від того, заперечувала чи підтримувала така особа заявлені позовні вимоги (ч. 11 ст. 139 КАС України).

Позивач, відповідач та треті особи не надали суду доказів понесення ними судових витрат. На підставі п. 25 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір» Мін'юст звільнений від сплати судового збору у справах про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону.

Зважаючи на викладене, суд не вбачає підстав для розподілу судових витрат.

Щодо звернення судового рішення до виконання

При ухваленні рішення суд серед іншого вирішує чи є підстави допустити негайне виконання такого рішення (п. 6 ч. 1 ст. 244 КАС України).

З огляду на те, що рішення у справі про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, не належить до судових рішень, які виконуються негайно (перелік яких міститься у ст. 371 КАС України), тому відсутні підстави для допущення негайного виконання рішення в цій справі.

У разі необхідності спосіб, строки і порядок виконання можуть бути визначені у самому судовому рішенні. Судове рішення, яке набрало законної сили, є підставою для його виконання (ч. 1, 2 ст. 372 КАС України).

Частиною 3 ст. 5-1 Закону визначено, що судові рішення про застосування санкції, передбаченої п. 1-1 ч. 1 ст. 4 Закону, у день набрання ним законної сили надсилається Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судові рішення про застосування такої санкції, а також до апарату РНБО, Кабінету Міністрів України.

Беручи до уваги вказані вище норми, суд вважає, що рішення про застосування санкції звертається Вищим антикорупційним судом до виконання в день набрання ним законної сили шляхом направлення до Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судові рішення про застосування такої санкції, а також до апарату РНБО, Кабінету Міністрів України.

Щодо заходів забезпечення позову

При ухваленні рішення суд серед іншого вирішує чи є підстави для скасування заходів забезпечення позову (п. 7 ч. 1 ст. 244 КАС України).

Відповідні порядок та підстави для такого скасування визначені ст. 157 КАС України.

Враховуючи, що позовні вимоги Мініюсту підлягають задоволенню в повному обсязі, суд не вбачає підстав для скасування заходів забезпечення позову, вжитих ухвалою від 02.10.2025 у цій справі.

Керуючись ст. 242-246, 255, 268-272, 283-1 КАС України, суд

УХВАЛИВ:

Позовну заяву Міністерства юстиції України задовольнити.

Застосувати до Захарченка Віталія Юрійовича санкцію, передбачену п. 1-1 ч.1 ст.4 Закону України «Про санкції».

Стягнути в дохід держави активи, які належать Захарченку Віталію Юрійовичу, а саме:

1) кошти в розмірі 139 137,94 грн, які знаходяться на банківському рахунку Захарченка Віталія Юрійовича (РНОКПП _____), відкритому в АТ «Ощадбанк» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 00032129), а саме IBAN: _____;

2) кошти в розмірі 2 918,38 грн, які належать Захарченку Віталію Юрійовичу та знаходяться на внутрішньобанківському рахунку АТ «Ощадбанк» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 00032129), а саме IBAN: _____ (УАН), відкритому 17.04.2025, а також доходи за цим активом (нараховані проценти);

3) кошти в розмірі 13 494,68 грн, які знаходяться на банківському рахунку Захарченка Віталія Юрійовича (РНОКПП _____), відкритому в АТ «ПУМБ» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 14282829), а саме IBAN: _____;

4) кошти в розмірі 1 300,00 грн, які знаходяться на банківському рахунку Захарченка Віталія Юрійовича (РНОКПП 2303024056), відкритому в АТ «Укрексімбанк» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 00032112), а саме IBAN: UA043223130000026206030156167;

5) кошти в розмірі 766,16 грн, які знаходяться на банківському рахунку Захарченка Віталія Юрійовича (РНОКПП _____), відкритому в АТ «Укрексімбанк» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 00032112), а саме IBAN: _____;

6) квартиру загальною площею 160,70 кв.м, житловою площею 112,70 кв.м, розташовану за адресою: _____, буд. _____, м. Київ, реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: _____, право власності на яку зареєстровано за Захарченком Віталієм Юрійовичем (РНОКПП _____).

Стягнути в дохід держави активи, щодо яких Захарченко Віталій Юрійович може прямо / опосередковано вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження, а саме:

1) квартиру загальною площею _____ кв.м, житловою площею _____ кв.м, розташовану за адресою: _____, м. Київ, реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: _____, право власності на яку зареєстровано за Захарченко Людмилою Валентинівною (РНОКПП _____);

2) _____ у праві спільної часткової власності на будівлю лазне-прального комбінату загальною площею _____ кв.м, розташовану за адресою: _____, м. Донецьк, Донецька обл., реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: _____, право власності на яку зареєстровано за Захарченко Людмилою Валентинівною (РНОКПП _____);

3) підвальне приміщення загальною площею _____ кв.м у житловому будинку літ. _____, розташоване за адресою: _____, м. Донецьк, Донецька обл., реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: _____, право власності на яке зареєстроване за Нехаєвою Вікторією Віталіївною (РНОКПП _____);

4) підвальне приміщення загальною площею кв.м у житловому будинку літ. , розташоване за адресою: м. Донецьк, Донецька обл., реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: , право власності на яке зареєстроване за Нехаєвою Вікторією Віталіївною (РНОКПП);

5) квартиру № загальною площею кв.м, житловою площею кв.м, розташовану за адресою: , м. Донецьк, Донецька обл., реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: , право власності на яку зареєстроване за Захарченко Вікторією Віталіївною (РНОКПП);

6) 100 % частки статутного капіталу Товариства з обмеженою відповідальністю «САНН ДЕ ЛІОН» (ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 39105212), що у грошовому еквіваленті становить 10 000 грн, власником якої є Захарченко Людмила Валентинівна.

Опублікувати текст рішення на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду відповідно до положень ч. 7 ст. 283-1 КАС України.

Судове рішення в день набрання ним законної сили надіслати до Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судове рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Апеляційна скарга на рішення суду може бути подана учасником справи та/або його представником до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня його проголошення.

Якщо в судовому засіданні було проголошено скорочене (вступну та резолютивну частини) рішення суду, зазначений строк обчислюється з дня складення повного рішення суду та його опублікування на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду.

Учасники справи, які не були присутні при проголошенні рішення суду, а також особа, яка не брала участі справі, якщо суд вирішив питання про її права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право оскаржити рішення суду протягом п'яти днів з дня його опублікування на офіційному вебсайті Вищого антикорупційного суду.

Відомості про сторін:

Позивач: Міністерство юстиції України, місцезнаходження: вул. Архітектора Городецького, буд. 13, м. Київ, 01001, ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 00015622.

Відповідач: Захарченко Віталій Юрійович, року народження, РНОКПП , остання адреса реєстрації: м. Київ, 03150, місце проживання: , м. Москва, російська федерація.

Треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору, на стороні відповідача:

Захарченко Людмила Валентинівна, року народження,

РНОКПП , остання адреса реєстрації:
 , м. Київ, 03150, місце проживання: , м. Москва,
 російська федерація;

Нехаєва Вікторія Віталіївна, року народження, РНОКПП ,
 остання адреса реєстрації: , м. Київ, 03150, місце
 проживання: , московська область, російська федерація;
 , м. Сімферополь, АР Крим;

Товариство з обмеженою відповідальністю «САНН ДЕ ЛІОН», місцезнаходження:
 вул. Дубовий Гай, буд. 49, с. Романків, Обухівський р-н, Київська обл., 08710,
 ідентифікаційний код юридичної особи в ЄДРПОУ: 39105212;

Нехасв Ілля Сергійович, року народження, РНОКПП , остання
 адреса реєстрації: , м. Донецьк, Донецька обл.

Повне судове рішення складено 24.10.2025.

Головуючий суддя

/підпис/

О.В. Олійник

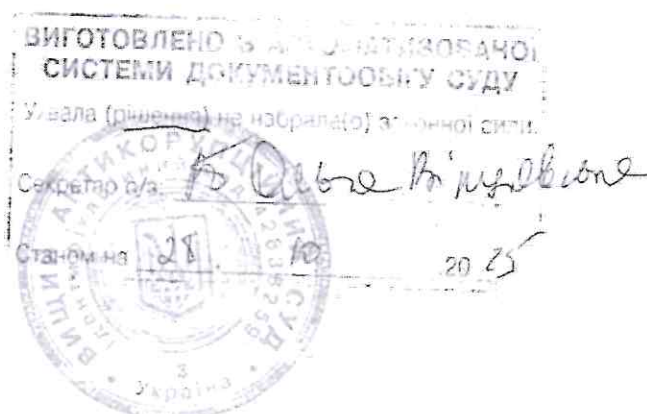
Судді

/підпис/

К.О. Сікора

/підпис/

Т.В. Литвинко

Всього в кейі: 1 арк.
1. Сертифікат складання другого іспиту з предмету забезпечення судового процесу англійською мовою
Олена ВІНЦОВСЬКА